

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

25 APRILIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 17 (898) † ANUL 18

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

- Fiecare suflet este capabil să-și primească Împăratul -

Venind spre Pătimirea cea de bunăvoie și apropiindu-se timpul acesteia, Iisus Hristos, Cel care a ridicat păcatele lumii, S-a retras în împrejurimile locului de pătimire. A sosit în Betania unde îl înviase pe Lazăr, și a stat la masă cu Lazăr, autentificând învierea lui. După cele patru în care a fost mort, Lazăr a mâncat pentru a trăi în continuare, aceeași viață pământească. În schimb, Domnul, după Înviere având fire omenească transfigurată, nu se mai supune legilor pământești și chiar dacă mănâncă în fața ucenicilor, nu o face din necesitate, ci pentru a întări realitatea Învierii înaintea lor. La această masă slujește Marta, cea care este chipul făptuirii în timp ce Maria, chipul contemplației, stătea la picioarele Domnului și asculta cuvântul Mântuitorului Hristos. Arătând credință și dragoste față de Dumnezeu, atât Lazăr cât și surorile lui, Domnul le-a dăruit această mare cinste de a mânca cu El la cină. Această dragoste o dăruiește Dumnezeu tuturor acelor care Îl iubesc și împlinesc poruncile Lui: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el” (Ioan 14, 23). La ungerea din Betania, Iuda, cel care purta punga, a murmurat împotriva femeii, aparent din cauza risipei ce s-a făcut cu acest prețios mir. El dorea să strângă în punga pe care el o ținea, folosită pentru cheltuielile comune, ale Domnului și ale ucenicilor sau pentru ajutorarea săracilor, cât mai mult, pentru a nu se simți lipsa atunci când el lua din ea. Această patimă a iubirii de argint la care nu a renunțat, cu toată dragostea arătată de Domnul, care pentru a-l vindeca i-a dat să poarte el mereu banii, avea să îi aducă condamnarea definitivă. Problema lui Iuda și a celor iubitori de arginți, este că el voia tot mai mulți, nu se mulțumea cu ce avea și în cele din urmă a ajuns să-L vândă inclusiv pe Hristos Dumnezeu. Așa și cei, care prin preocupările permanente de a spori câștigurile, nu au timp să se roage, nu au timp nici pentru Dumnezeu. Deși Dumnezeu știa că Iuda nu se va schimba și în cele din urmă îl va vinde, totuși nu Domnul l-a respins pe el, ci dimpotrivă, a făcut tot posibilul de a-l salva, pentru ca în cele din urmă, Iuda a fost cel care l-a respins și l-a vândut pe Domnul. Aceasta arată că Dumnezeu nu acționează în funcție de preștiința Sa, ci în funcție de bunătatea Sa, pentru ca atunci când va avea loc judecata faptelor noastre să nu se poată plânge cineva că Dumnezeu nu i-a dat și lui șansa de a se schimba și ar fi fost în felul acesta nedreptățit de El. Mirul a fost turnat pe capul Domnului și pe picioarele Lui, „pentru ziua îngropării Domnului”. „Pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururi”. (Matei 28, 20). Domnul nu ne părăsește niciodată! Răutatea și orbirea oamenilor îndeapărătează. La Intrarea în Ierusalim, deși Domnul vine cu o înfățișare smerită, călare pe mînzul asinei, care nu are nici o asemănare cu somptuoșitatea unui alai imperial, mulțimile îl ovaționează și îl primesc ca pe un Împărat: „Osana!”. Intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim devine sărbătoarea biruinței vieții asupra morții, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Lazăr, o anticipare a biruinței Domnului asupra propriei Sale morți și implicit o anticipare a Învierii tuturor. Intrarea Domnului în Ierusalim este drumul Mântuitorului spre Sfintele Pătimiri, unde va primi moartea, ca apoi prin Învierea Sa să ridice firea omenească.

SĂPTĂMÂNA SFINTELOR PAȘIMI

Începând cu Duminica Floriilor, de cu seară, intrăm în Săptămâna Sfințelor Pătimiri, când se săvârșesc Deniile. Acestea sunt slujbe de dimineață (Utrenie), care se săvârșesc în seara zilei precedente ca o formă de priveghere prelungită a zilei. Zilele de luni, marți și miercuri din Săptămâna Sfințelor Pătimiri ne pregătesc pentru a înțelege sensul venirii Mântuitorului Hristos în lume, al pătimirii și morții Sale, anume acela de a birui păcatul și moartea și de a ne reacheza în comuniune cu Dumnezeu.

SFÂNȚA ȘI MAREA LUNI † Biserica ne aduce aminte de tânărul Iosif, care a fost vândut de frații săi în Egipt. El este o preînchipuire a lui Hristos, Care a fost vândut de Iuda.

† Se mai face amintire de pilda smochinului care a fost blestemat de Domnul, pentru a ne îndemna la pocăință. Dumnezeu este iubitor de oameni, dar și drept, iar la Judecată, El nu doar va răsplăti, ci va și pedepsi pe cei ce nu au rodit.

SFÂNȚA ȘI MAREA MARTI † Se face pomenirea celor zece fecioare ca să ne îndemne să priveghem și să fim pregătiți să ieșim în întâmpinarea Mirelui Iisus Hristos, având fapte bune, mai ales milostenia.

SFÂNȚA ȘI MAREA MIERCURI † Se face pomenire de femeia păcătoasă care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului ca simbol al pocăinței adevărate și al îndreptării omului păcătos.

† Tot miercuri, în ziua de 12 Nissan, după calendarul evreiesc, Mântuitorul a fost vândut de Iuda Iscarioteanul, pentru suma de 30 de arginți (Matei 26, 14-15; Marcu 14, 10; Luca 22, 3-6).

SFÂNȚA ȘI MAREA JOI aduce aminte de patru evenimente:

† Spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie;

† Cina cea de Taină, la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii;

† Rugăciunea arhierescă în care Mântuitorul S-a rugat pentru Sine, ca Om (Ioan 17, 1-5), pentru Apostoli (16-19), pentru toți cei care vor crede în El și pentru întreaga Biserică (20-26).

† Începutul pătimirilor, prin prinderea Domnului.

Specific Deniei de joi seara este citirea celor 12 Evanghelii și scoaterea solemnă a Sfintei Cruci în mijlocul Bisericii. O învățătură care se desprinde din lectura sfintelor evanghelii este de a rămâne mereu în comuniune cu Mântuitorul prin iubire, prin Biserică.

SFÂNȚA ȘI MAREA VINERI † Se prăznuiesc Sfintele, mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Crucea și moartea pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi.

SFÂNȚA ȘI MAREA SÂMBĂȚĂ † Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost așezat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, pentru a izbăvi de acolo pe cei din veac adormiți cu credință în El. **Slavă Doamne, Patimilor Tale!**

Osana Celui dintru Înălțime! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!

Suferința este dovada iubirii lui Hristos

Boala și moartea sunt consecințele firești ale păcatului și nu au deloc un caracter de pedeapsă, așa cum li se atribuie. Dimpotrivă, au un caracter pedagogic, iar acesta este legat de aspectul educativ al bolii și al morții, care are ca singur scop mântuirea omului, adică revenirea la starea dintru început, revenirea pe drumul ce duce la câștigarea asemănării cu Dumnezeu și la îndumnezeire. Dumnezeu avertizează pe om că moartea este consecința firească a neascultării, iar nu o pedeapsă, așa cum, cu aceeași pedagogie, un tată își atenționează copilul că focul arde iar electricitatea ucide. Omul, în grădina raiului, se bucura de plinătatea libertății, fiind destinat îndumnezeirii. Despărțirea de Dumnezeu este moarte, despărțirea de lumină este întuneric, dar nu lumina aduce asupra noastră pedeapsa orbirii. Există, însă, pedepse aduse asupra noastră de Dumnezeu sau, mai degrabă, rele făcute nouă de către diavol și îngăduite de Dumnezeu. Dar aceste pedepse sunt ceea ce numim pedepse pedagogice. Ele au drept scop îndreptarea noastră în această viață, sau cel puțin îndreptarea altora care vor vrea să învețe din exemplul nostru și să se îndrepte pe ei înșiși. Există, de asemenea, pedepse care nu au scopul de a îndrepta pe nimeni, ci pur și simplu pun capăt răului, punând capăt celui ce-l propagă, astfel ca pământul, să fie salvat de la stricăciunea perpetuă și de la distrugerea totală, așa cum s-a întâmplat cu potopul din vremea lui Noe și distrugerea Sodomei. Dacă privim iadul ca o pedeapsă de la Dumnezeu, atunci trebuie să admitem că El este Dumnezeu răzbunător. Iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu, ci o autocondamnare. O persoană bolnavă care a cunoscut spaima de moarte știe că niciodată viața nu i s-a părut mai prețioasă decât atunci când îi era amenințată de moarte. Trăim într-o asemenea teroare a morții fiindcă dorința noastră instinctivă este să trăim și să continuăm să trăim, iar moartea înseamnă sfârșitul brutal a tot ceea ce ne este familiar. Avem sentimentul că la venirea ei vom fi cufundați în ceva complet diferit. Morala creștină îndeamnă credințioșii să poarte grijă de sănătatea lor, folosind mijloacele științei medicale. Omul este dator să aibă grijă de sănătatea sa zdruncinată și să și-o restabilească. Este considerată virtute expunerea cuiva la primejdia de moarte pentru a salva viața aproapelui său, a promova binele societății, fără a căuta cu orice preț moartea. „Sacrificiul de sine” pentru viață, nu este identic cu sinuciderea - „fuga de viață”. Legătura lăuntrică dintre păcat, boală și moarte este un repetare al Sfintei Scripturi. Hristos își adresează chemarea omenirii conștiente de propria slăbiciune, vulnerabilitate și mortalitate. Domnul nu a venit pentru cei sănătoși, ci a venit să îi cheme pe cei păcătoși (Matei 9, 12-13; Marcu 2, 17; Luca 5, 32). Semnele morții care îi însoțesc pe oameni, sunt chiar solii învierii. Realitatea cea mai de preț este sufletul. Moartea este un lucru care se învață și nu este decât o continuă Schimbare la față. Creștinismul este afirmarea supremă a vieții biruitoare. Izvorul nemuririi este Învierea lui Hristos, iar victoria noastră asupra morții se datorează lui Hristos. Dovada iubirii Lui Dumnezeu izvorăște din suferința prin care trecem, iar moartea ne curățește pregătindu-ne să înviem cu Hristos.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
L, Ma, Mi 26-28 aprilie	17:00	Denie
Joi 29 aprilie	16:00	Denia celor 12 Evangheliilor
Vineri 30 aprilie	10:00	Vecernia Sâmbetei celei Mari (Se scoate Sfântul Aer)
	11:00	Spovedanie
	16:00	Denia Prohodului Domnului
Sâmbătă 1 mai	07:00	Sfânta Liturghie
	23:45	Canonul Sâmbetei celei Mari
Hristos a înviat! ↔ Adevărat a înviat!		
		Utenia Sfintei Învieri
Duminică 2 mai	00:00 ↓ 04:00	Sfânta Liturghie
		Binecuvântarea bucatelor
	12:00	A doua Înviere - Vecernia

Sufletul trist are luminile stinse

De ce suntem oare așa de triști? Poate fiindcă uneori nu ne mai place să trăim simplu, vrem să ne adaptăm timpurilor moderne și fiindcă nu reușim să ajungem să trăim la un standard mai înalt de viață, ne întristăm. Ne întristăm când facem comparații între modul nostru de viață și stilul de viață al celor mai bogați, ne întristăm poate, că între vise și realitate este un decalaj prea mare, ne întristăm fiindcă nu suntem mulțumiți cu starea în care ne aflăm, ne dorim din ce în ce mai mult. Ne întristăm fiindcă de multe ori cariera e pe primul plan și pentru a avansa în funcție ai tot mai multe responsabilități la care nu mai faci față, oboseala doborându-te uneori, lăsându-te fără putere și fără niciun chef de nimic. Ne întristăm, fiindcă nu mai știm cum să ne petrecem timpul frumos, nu ne mai bucură nimic, nu ne mai bucură frumusețea și parfumul unei flori gingașe, trilarile măiestre ale unei păsări, albastrul infinit al cerului, zâmbetul inocent al unui copil, vizionarea unui film interesant, o evadare în sânul naturii așa de minunate și de încântătoare. Ne întristăm, fiindcă ne izolăm de oameni, nu mai comunicăm sincer, nu mai socializăm cu semenii noștri, cu rudele noastre, cu copiii noștri, nu mai zâmbim, nu mai povestim, nu ne mai vizităm, ne-am înstrăinat unii de alții, ne folosim de măști și jucăm roluri false, devenind actori talentați pe scena vieții. Ne întristăm, fiindcă ne gândim prea mult la ziua de mâine și trăim o teamă permanentă pentru că nu avem siguranța acesteia, neavând astfel încredere, că Bunul Dumnezeu ne va ajuta să avem pe masă, pâinea de toate zilele și că ne va purta de grijă ca un Părinte iubitor și milostiv, uitând că, condiția unirii cu Dumnezeu este desăvârșita încredințare în mâinile Lui. Să ne rugăm Bunului Dumnezeu, să se milostivească de noi, să putem dobândi pacea inimii, liniștea sufletească, darul rugăciunii, nădejdea, credința puternică, răbdarea, iertarea, iubirea de El și de semenii, smerenia, hărnicia, cumpătarea, ca să putem alunga tristețea, care stinge lumina sufletului. Numai așa vom putea să dobândim bucuria sufletului ca rod al Sfântului Duh, bucurie care îi aprinde luminile și îl face mai luminos decât soarele. ☺